

ministers Udtalelser skal det være en Pligt for den danske Stat at imødegaa en hvilken som helst Krænkelse af vort neutrale Territorium paa et hvilket som helst Sted. Naar den højtærede Udenrigsminister ikke alene skal hævde dette, men deri skal søge en Begrundelse for højere militære Udgifter her i Landet, bliver den højtærede Udenrigsminister ogsaa dreven ud i det Krav, at denne Imødegaaelse skal være effektiv, hvis den ikke er det, kan den aabenbart ikke tilfredsstillende det Standpunkt, den højtærede Udenrigsminister skal forfægte. Ud fra dette kommer den højtærede Udenrigsminister saa videre i sin Argumentation til at sige, at Følgen af, at vi ikke sætte os til Modværge mod et saadant Overgreb fra en fremmed Magts Side overfor vor Neutralitet, vil være den, at den Magt, som er i Krig med den, der gør Overgreb mod vor Neutralitet, vil have den lovlige Ret imod os paa sin Side til ikke at respektere vor Neutralitet. Den højtærede Udenrigsminister har her tilvejebragt følgende for os uheldige Tilfælde, at Forholdet kan blive det, at der udbryder Krig mellem to europæiske Magter; den ene af dem gør et Overgreb paa vort Territorium, som vi ere ganske ude af Stand til at afvise; den anden Magt gør saa Overgreb overfor os, og med dette Nummer af Rigsdagstidenden i Haanden erklærer den: Jeg er i min lovlige Ret, det har den danske Udenrigsminister selv sagt. Jeg begriber egentlig ikke, hvorledes en Udenrigsminister kan lade sig drive ud til en saa ufor-sigtig Udtalelse som den at give andre Stater denne Mulighed for at kunne optræde overfor den danske Stat med det Vaaben i Haanden; at de overfor os kunne anføre, at en dansk Udenrigsminister i 1909 i den danske Rigsdag offentlig har udtalt, at under de og de Omstændigheder kan en fremmed Magt være i sin lovlige Ret, naar den paafører os Krig. Det Ord burde aldrig være sagt, navnlig ogsaa af den Grund, at det er umuligt at hindre, at visse Omstændigheder kunne indtræde, som den højtærede Udenrigsminister har sagt ville give en fremmed Magt lovlige Ret til at paaføre os Krig. Den højtærede Udenrigsminister gjorde det ud fra det Synspunkt, at der kunde finde en Gennemmarch Sted paa dansk Territorium af Tropper — det staar der ganske tydeligt —, og at vi var forpligtede til at hindre en saadan Gennemmarch. Det Sted, hvor der kan være Tale om, at en saadan Gennemmarch kunde forsøges og iværksættes, er udelukkende i Jylland — der kan over-

hovedet ikke tænkes Mulighed for en Gennemmarch af fjendtlige Tropper gennem Sjælland og Fyn, endsiige de mindre Landsdele. Hvis man altsaa tænkte sig, at England vilde landsætte Tropper i Jylland for at marchere igennem en Del af det danske Territorium ned mod Tyskland, staa vi jo efter Regeringens Forslag — hvis jeg ikke husker fejl, det er nogen Tid siden, jeg har læst Forslaget igennem — med 12,000 Mand i Jylland . . . (Afbrydelse) . . . ja Fodfolk, men det er jo det væsentlige, thi den Smule andre Tropper, der er, er uvæsentligt. Men det vilde være en Styrke, som var ganske uegnet til at tilbageslaa et Forsøg fra en Stormagts Side paa at sætte Tropper i Land i Jylland. Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom paa, at det jo er en ganske falsk Argumentation, naar man fra Regeringspartiets Side argumenterer til Fordel for Københavns Befæstning ud fra en Neutralitetsbetragtning, thi det er jo klart, at naar man skal befæste København, bliver det umuligt selv med de største Bekostninger at samle en Hærstyrke, der kan hævde Neutraliteten i de andre Landsdele. Det viser sig ogsaa, at udenfor Sjælland ere de Herrer ganske enige med os. I de 4 Femtedele af Danmark kræve de Herrer ikke mere til Neutralitetens Opretholdelse, eller i væsentlig Grad ikke mere end det, som vi fra radikal Side foreslaa. Det er kun paa dette ene Punkt: Københavns Befæstning, de kræve storre Ofre, men det har intet som helst med Neutralitet at gøre. Det er, efter min Mening, højst uheldigt, at vi nu have en Udenrigsminister, som dreven af Omstændighederne er kommen saa vidt, at han udtaler, at hvis vi ikke forhindre en Landgang af engelske Tropper, kan Tyskland være i sin lovlige Ret til at paaføre os Krig. Jeg ser med Glæde, at den højtærede Udenrigsminister ryster paa Hovedet; ja, ingen vilde være gladere end jeg, hvis den højtærede Udenrigsminister vilde bortforklare de højst uheldige Udtalelser. Det skulde være mig en stor Glæde, hvis jeg kunde give den højtærede Udenrigsminister Lejlighed til at gøre det paa nogenlunde fyldestgørende Maade.

Jeg skal saa overfor den højtærede Konseilspræsident i Tilslutning hertil kun sige, at naar han selv erkender, at Militærundergifterne i Europas mægtigste Stater overstige disses, selv de rigeste Staters, Kræfter, saa er det virkelig paa Tide, at vi her i vort lille, ikke synderlig rige Land, tænke paa ikke at følge med i det Kap-